

Literatūra • menas • mokslas

DRAUGAS — šeštadieninis priedas

1999 m. balandžio 3 d.

Nr. 65 (14)

Saturday supplement April 3, 1999

No. 65 (14)

LEONARDAS ANDRIEKUS

Kai alyvmedžiūs paukščiai sučiulbo

VIEŠPATIES RANKOS

Jau dangus ant alyvmedžių švinta —
Dievo žvilgsnis palies ir mane
Nebegrįš, nebegrįš su žibintais
Kristaus rankų suriši minia...

Mano Viešpaties rankos jau laisvos
Ir iškeltos iki debesų.
Jo mirtis miniai buvo tik žaistas —
Žaistas kryžiaus baisus.

O dabar žiūri ji lyg apstulbus
Į galybę mirties ir kančios,
Kai alyvmedžiūs paukščiai sučiulbo,
Bėga judai tų rankų bučiut.

Kurios laimino žmones bei žvėris
Ir visas nuodėmingas minias,
Žemę, dangų iš nieko sutvėrė
Ir giedoti prikelė mane.

Šitas rytmetis dar toks ankstyvas —
Bėkim Viešpaties rankų bučiut.
Tuoj aušra atsivers ant alyvų,
Ant mirties, ant kančios...

MES TRYS

Mes trys keliavome į Emaus miestą —
Aš, tu ir jis.
Ten su mumis kartu keliavo
Ir liūdesys.

Ak, manėm, kad visi gi esam lygūs —
Tamsos vaikai,
Keliaudami iš Dievo švento miesto
Savais takais.

Tik laimė, kad pasikvietėme jį nakvynėn
Į užiegos namus,
Kai tas baugus saulėlydis grasino
Nuo jo atskirti mus.

Ten radom padengtą dailiausią stalą,
Graziai sudėstytas žuvis,
Ir laužiant duoną, mes surikome:
Tai Jis, tai Jis!

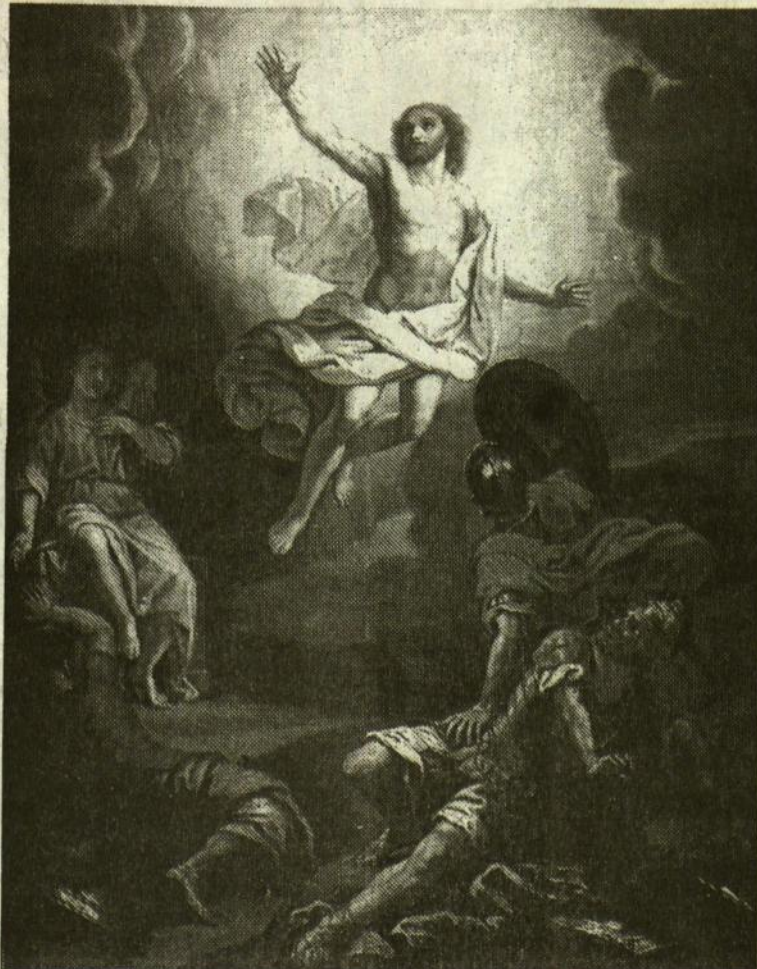
PALENGVĖS

Palengvės, palengvės —
Nebelauksim ilgai:
Po Velykų nakties
Džiūti baigia takai.

Nuo Judėjos slaitų
Jėzus Kristus ateis
Tomui rodyt žaizdų,
Išdavėjui atleisti;

Su mumis pakeliaut
Iki Emaus kartu,
O paskui eit toliau
Palydėti kitų.

Ir tave Jis atras,
Ir mane Jis paguos,
Pirm nei ryto žara
Aleliuja giedos.

Kristaus Prisikėlimas. Medis, aliejus. Magnasco Alessandro (Lisandrino). 1667-1749.

Mieli Broliai, Sesės

Šiandien, kartu su atgimstancija gamta, kartu su viso pasaulio krikščionimis, švenčiame didžiojo džiaugsmo šventę — Kristaus istorinį ir mūsų visų viltingą būsimąjį prisikėlimą pasaulio pabaigoje.

Kristaus prisikėlimu yra pagrįstas mūsų tikėjimas į šio gyvenimo kančių, vargų prasmę ir amžinosios laimės užtikrinimą.

Velykų paslapties dėka, krikščionybė išsiplėtė visame pasaulyje ir po kiekvieno tariamo žlugimo keliai su nauju gyvastingumu.

Kai žydų aukščiausioji taryba svarstė, kaip sustabdyti apaštalių liudijimą, kad Jėzus Kristus yra Žadėtasis, tūkstančiais metų lauktasis Mesi-
jas, pasaulio Išganytojas, gar-
susis jų senatorius ir Šv. Raš-
to aiškintojas Gamalielis pa-
reiškė: „Jei šis mokslas paei-
na iš žmonių, jis pats savaime
išnyks, bet jei jis yra iš Dievo,
jūs negalėsite jo sustabdyti“
(Ap D 5,38-39).

Didžioji pasaulinė spauda religijai neskiria daug dėme-
sio, tačiau laikas nuo laiko,
ypač didžiųjų švenčių proga,
išspausdina gana gerų straip-
snių apie religinį gyvenimą.

1997 metų Kalėdų proga du
įtakingiausi Amerikos žurna-
lai — *Newsweek* ir *US News*
and *World Report* pateikė
įdomių duomenų apie žmonių
reikalingumą. *Newsweek* rašo,
kad nepaisant tariamo religi-
jos išnykimo, žmonijos gyveni-
me religija tebėra gyva ir
veikli.

Prancūzijos revoliucija at-
metė religiją, kaip protą ap-
temdantį prietarą; marksistai
religiją vadino žmonių opiju-
mu; „pažangiųjų“ armijos ža-
dėjo išsiaiškinti gyvenimo pas-
laptis. Visos jos dabar yra
griuvėsiuose, rašo *Newsweek*.
„Mes, sekuliaristai, sako vie-
na iš žurnalistų pašnekovų, iš-
gyvename pasitikėjimo krizę,
kai tuo tarpu tikinčiųjų eilės
netikėtai auga! Mes juokda-
vomės iš žmonių, kurie pažan-
gos amžiuje buvo reikalingi
religinių ramentų, dabar mes
patys esame užsikrėtę miglotu
spiritualizmu...“

Šiandien negalima įeiti į
knygyną, tęsia *Newsweek*, ne-
atsitrenkus galvos į knygą,
užvardintą *Siela*. Religijos
nepraktikuojanti Amerika yra
priversta pripažinti transcen-
dentinę antgamtinę realybę.
„Amerika išgyvena didelį at-
budimą. Religija atlieka dides-
nę rolę negu kad galėjome ti-
kėti“ (*Newsweek*, 1997 XII 15).

Antrasis žurnalas — *US*
News and World Report iš-
kelia faktą, kad tikinčiųjų
skaičius į Jėzaus Kristaus pri-
sikėlimą ir antrąjį atėjimą —
grįžimą į pasaulį — per pas-
kutiniuosius tris metus pa-
didėjo nuo 61 proc. iki 66
proc., įskaitant trečdalį, kurie
sakosi niekuomet nėra lan-
kė bažnyčios. „Žmonės tiki, rašo
žurnalas, jog žmogiška egzis-
tencija ir istorija turi tikslą, ir
kad ateinantis auksinis am-
žius užbaigs blogį ir neteisy-
bę“ (*US News and World*
Report, 1997 XII 15).

Kristaus prisikėlimas yra ne
vien jo dievybės patvirtini-
mas, bet įrodymas, kad Jėzus
yra, kaip Šv. Raštas teigia,
žmonijos pirmgimis ir mūsų

JULIJA ŠVABAITE

KAI ŠVENTRAŠČIAI NUTYLA

Kai šventraščiai nutyla,
ir nusidėjėliai
nesuklumpa,
valgydami duoną,
gerdami padaugintą
vyną,

ištroškę apsisvaiginti,
užsivilkę drabužiu
išduoto
ir nukankinto,

Prisikėlimą atneša
stiprieji; —
kančias ištvėrę jų kūnai
pavasario rytą
drauge su
Kristumi ...

PRISIKĖLIMUI AUŠTANT NEPYK ANT PASAULIO

Puodžiaus dirva,
Kraujo dirva,
Aukštieji Kunigai,
Seniūnai,
Rašto Žinovai,

Trys dešimtys
sidabrinų...

Ar bus jam
atleista?

Prisikėlimui auštant,
giliai giliai
širdy,
mažam sielos kampelyje
vilties
žvakelė ...

Viešpatie, Viešpatie,
nepyk ant pasaulio,
neteisk,
nebausk,
paglostyk,
atleisk!

Nuo maro, bado
ir ugnies
gelbėk tėvynę,
alkanus jos kūdikius
pamaitink
gerųjų rankomis ...

Velykų rytą
Kristoforo vandeniu
sielas
nuplauk ...

Atsiminkite!

Kaip kukliai Velykų istorija
prasideda! Evangelijos pamini
prisikėlimo įvykį anksti Ve-
lykų rytą, aušrai brėkstant.
Skubancios prie kapo su kve-
palais patepti Jėzaus kūna,
moterys pamatė, kad didysis
akmuo buvo nuristas ir
Jėzaus kūnas dingęs. Kaip tai
įvyko ir kur Jėzaus kūnas
buvo padėtas, jos nežinojo. Ne-
tikėto įvykio pritrenktos, jos
nieko nebejaucia ir nieko ne-
bepersimena po Didžiojo Penk-
tadienio; jos tik atėjo atlikti
tai, ko anų laikų papročiai rei-

kelias į laimingą amžinybę:
„Aš esu gyvenimas ir prisi-
kėlimas, kas tiki mane... turi
amžiną gyvenimą, ir aš jį pri-
kelsiu paskutinįją dieną“ (Jn
11,25; 6,54).

Kuo gamtoje yra šalta, gyvy-
bė apmarinanti žiemą, tuo
mums yra gyvenimo vargai,
kančios ir kūniška mirtis.
Kaip žiema nesunaikina gyvy-
bės, o tik ją laikinai apmari-
na, kad pavasarį su nauja jė-
ga ir gyvastingumu prasi-
verztų, taip ir mūsų laikinoji
mirtis, kurią Šventraštis vadi-
na „miegu“ mūsų nesunaiki-
na, o tik apmarina, kad pa-
saulio pabaigoje galėtume
prisikelti su išaukštintu ir su-
dvasintu kūnu naujam, nesi-
baigiančiam gyvenimui. „Jei
su Kristumi kėnčiame, su Juo
būsime ir išaukštinti“ (plg. 2
Tim. 2,12).

Pasitikėdami Kristaus prisi-
kėlimu, jo pergale prieš blogį
ir mirtį, viltingai žvelkime į
savo asmeninę, tautos bei vi-
sos žmonijos ateitį.

Džiugių Šv. Velykų linkių vi-
siems!

Vysk. Paulius Baltakis,
OFM

kalavo mirusio laidojimui. Mo-
kytiniai tuo tarpu klaidžioja
panašioj migloj. „Tuščios šne-
kos“ yra jų išvada, kai išgirsta
moterų pranešimą apie tuščią
kapą ir prisikėlusį Viešpatį.
Ši kukli pradžia, kuria
Evangelijos aprašo didžiausią
Dievo įvykį, yra daugiau negu
įdomios detalės. Jos rišasi su
panašiais momentais mūsų
gyvenime, kada mirtis išplešia
iš mūsų tarpo mylimą žmogų
ir mes vaikštome lyg apstulbę.
Įvairūs klausimai tada spau-
džia mus: ar kapinėse vieta
parūpinta?, ar kunigui prane-
šta, ar laidojimo direktorius
užsakytas, ar karstas išrink-
tas, ar giminėm mirties žinia
pranešta, ar testamentas pa-
tikrintas? Jeigu žinote visa,
kas reikalinga pasakyti ir pa-
daryti mirties atveju, supran-
tate, kad kukli Velykų Evan-
gelijos pradžia įjungia mus vi-
sus į jos istoriją.

Moterų ir mokytinių liūde-
sys yra pervertas dviejų an-
gelų atėjimu. „Kam ieškote gy-
vojo tarp mirusiųjų?“ (Luko
24:5), yra jų klausimas, kuris
savyje išreiškia svarbų, mirtį
naikinantį skelbimą apie
Kristaus prisikėlimą. O tada
pasakomas dar svarbesnis
veiksmažodis: „Atsiminkite...“

Šis žodis Velykų Evangelijoje
prašosi mūsų dėmesio. „Atsi-
minkite!“ Kreipimasis čia yra į
mūsų nuostatų pajėgumą, ku-
riuo Viešpats mus apdovanojo,
būtent, mūsų atmintį: „Atsi-
minkite, ką jis yra jums sa-
kęs...“ (Luko 24:6). Mokiniai
pakartoja tuos pačius žodžius,
kuriuos Viešpats jiems kalbėjo
ankščiau apie savo ateinantį
kentėjimą, mirimą ir prisi-
kėlimą. Asmeniškų skelbimu

Jėzus kartotinai aiškino mo-

kytiniais savo artėjantį ken-
tėjimą ir mirtį. Bet Velykų
rytą nei vienas jų neprisiminė
šių aiškių Jėzaus pranašavi-
mų. Kodėl jie neprisiminė?

Kodėl mes jų neatsimename?
Atsakymas gali būti sudė-
tingas, bet pagrindinė prie-
žastis aiški: nuodėmė užgro-
bia Dievo pažado prisiminimą
ir lygiai tada, kada jis mums
labiausiai reikalingas prisi-
minti. Tačiau, nepaisant ko-
kių pasekmių mirtis turėtų
mūsų atminčiai, mes negalime
akių nukreipti nuo mūsų tik-
rojo priešo, kuris yra mūsų
užuomaršos pagrindas — pik-
tasis, kuris pažadina „senąjį
Adomą“ mumyse. Aišku, su-
krėtimas padaro mūsų at-
mintį tuščią; tai padaro ir
baimė, ir pyktis, ir didelis
rūpestis. Jie visi apmarina
mūsų atmintį.

Kristaus prisikėlimo nepri-
siminimas taip pat kyla iš to,
kad mes gal niekad iš tikrųjų
negrįžtume Dievo pažado, ne-
bent prieš mus ištinkant kri-
zei. Mokiniai, be abejo, klau-
sėsi Jėzaus žodžių apie Jo ar-
tėjantį kryžių, bet jie niekada

jų negrįžtų, nes neatvėrė
savo širdies šitam Jo žodžiui.
Kad Mesijas turės kentėti pa-
skutinį pažeminimą ir kry-
žiaus gėdą, jiems buvo neįma-
noma suprasti, nes jie, kaip ir
mes, labai rimtai nevertino
savo nuodėmės.

Mums irgi sunku patirti pri-
sikėlimo džiaugsmą, jeigu ne-
keliaume Gavėnios metu su
Jėzumi dvasioje link Jeruzalės
ir nepatyrėme Didžiojo Penk-
tadienio tamsumos.

Bet stebėkime, ką Dievo gar-
binimas per Velykas padaro
mūsų atminčiai. Galingi jaus-
mai mūsų sielose, kuriuo Pri-
sikėlimo šventė sužadina, tar-
nauja mums Jo prisikėlimą
prisiminti — ir vis iš naujo
prisiminti, ne vien tik Velykų
švenčių iškilmingose pamal-
dose. Didelio Dievo veiksmo
atsiminimas Jo Sūnaus pri-
sikėlime nereiškia vien su-
grįžti prie Jo tuščio kapo Ve-
lykų rytą, bet prisiminti Jo
prisikėlimą tokiu būdu, kada
mes žiūrime pirmyn į rytojų ir
į kiekvieną mūsų gyvenimo
dieną, kurią Jis lydi, būdamas
mūsų amžinu Palydovu.

Prisiminkime tad Kristaus
prisikėlimą, kada gyvename ir
dirbame Viešpaties pasaulyje.
Sujunkime Jo prisikėlimą su
savo gyvenimu ir savo kasdie-
niniu darbu. Būdami pašaukti
Dievo Dvasios krikštu, mes tu-
rime pašaukimą savo kasdie-
niniam darbui. Prisiminkime
Jo prisikėlimą, kada einame į
darbą. Atkreipkime savo dė-
mesį pakartotinai į Kristaus
gyvybingą veiklą pasaulyje.
Tiesa, pasaulyje daug kas
išblaško mus ir nukreipia nuo
tikslų. Tačiau prisiminti Kris-
taus prisikėlimą, reiškia prisi-
minti, kad Jis prisikėlė su pa-
saulio nuodėmių išgydymu.
Visa, kas trukdo Kristaus dar-
bui pasaulyje, pagaliau išnyks,
nors tai ne visuomet mums
akivaizdu. Bet visa, kas liudi-
ja prisikėlusio Kristaus darbą
pasaulyje per Jo bendradar-
bius, išliks amžinai. Mes esa-
me Velykų švenčių žmonės.
Mes negalime su nevimtimi
žvelgti į pasaulį, kurį Dievas
mylėjo per Kristų.

(Nukelta į 2 psl.)

Dievo kūrybos drama

KUN. V. RIMŠELIS, MIC

„Pradžioje buvo Žodis, tas Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas. Jis pradžioje buvo pas Dievą. Visa per jį atsirado, ir be jo neatsirado nieko, kas tik yra atsiradę“ (Jn. 1, 1-3). Jonas evangelistas čia kalba apie pasaulio sukūrimo pradžią. Pasaulis neatsirado pats per save. Jį sukūrė Dievas, kuris neturi pradžios. Jis yra amžinas. Kas yra Dievo amžinybė, atseit, kas yra Dievas, mes savo protu negalime suvokti. Negalime Jo buities gelmių žmogaus protu išsemti. Iš Jo darbų, iš Jo kūrybos ir iš Jo paties apreiškimo mes šiek tiek sužinome, kas yra Dievas ir koks jo veikimas. Kai sakome, kad Jis yra amžinas, tai reiškia, kad Dievas neturi pradžios.

Visas pasaulis dėl Kristaus

Savo amžinybėje Dievas yra be perstojo kūrejas. Niekas mums nepasakys, ką Dievas prieš mūsų pasaulio sukūrimą veikė. Gal Jis yra sukūręs be skaičiaus dar didesnių erdvių už mūsų pasaulį. Ar tose erdvėse buvo ir ar yra protingi gyvūnai, taip pat mes šioje žemėje nesužinosime. Jono Evangelijos prologe sakoma, kad Dievo Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų. Tas Dievo Žodis vadinamas Dievo Sūnumi. „Jis buvo pasaulyje, ir pasaulis per jį atsiradęs, bet jo nepažino. Pas savuosius atėjo, o savieji jo nepriėmė“ (Jn. 1, 10-11). Gali mums atrodyti, kad Dievui nepasisekė sukurti gerą ir tobulą pasaulį. Didieji filosofai ir teologai tvirtina, kad mūsų pasaulis, kuris yra pilnas vargų ir ašarų, kuris vadinamas ašarų pakalne, yra pati didžiausia ir tobuliausia Dievo kūryba.

Begalines erdves ir jose mūsų pasaulį galime pavadinti Dievo kūrybos drama, dieviška opera, kurioje vyksta Dievo kūrinio vaidinimas. Ta dieviška opera vyksta laikų tekme. Kai žmogus praranda tikėjimą ir viltį į visą, ką mes gauname pažinti per Dievo apreiškimą, tada jis nutaria išeiti iš to dieviško vaidinimo. Jis nutaria grąžinti bilietą, su kuriuo įėjo į šį pasaulį, nes yra praradęs viltį baigti savo rolę laimėtoju visai amžinybei.

Mirusio Kristaus apraudojimas. Drobė, aliejus. Veronese Paolo 1528-1588.

Šioje dieviškoje poemoje ir dramoje Viešpats Jėzus yra pagrindinis ir visų svarbiausias veikėjas, nes Jis yra visatos galva. Kaip Sv. Povilas sako: „Jis yra neregimojo Dievo atvaizdas, visos kūrinijos pirmgimis, nes jame sukurta visa, kas yra danguje ir žemėje, kas regima ir kas neregima, ar sostai, ar viešpatystės, ar kunigaikštystės, ar valdžios, visa yra sukurta per jį ir jam“ (Kol. 1, 15-16). Jis yra išaukštinęs Dievo Sūnus — tikras Dievas ir tikras Žmogus. Dėl Jo išikūnijimo visas pasaulis yra sukurta. Jis yra visos kūrybos atbaigimas ir gražiausias žiedas. Visi pasaulio įvykiai yra surišti su Išikūnijimo paslaptimi. Nuo amžių Švč. Trejybės buvo nutarimas, kad Dievo Sūnus priims žmogaus prigimtį. Visi kūrinių darbai ir gaunamos iš Dievo malonės turės prisitaikyti prie Išikūnijimo paslapties, nes išikūnijęs Dievas „yra pirma visų daiktų, ir visa juo laikosi“ (Kol. 1, 17).

Blogio pradžia danguje

Išikūnijimo paslaptis buvo angelų sukilimo priežastis. Kai jų bandymui buvo pareikšta, kad Dievo Sūnus priims žmogaus prigimtį ir tam Dievui — Žmogui angelai turės tarnauti ir Jį garbinti, tai pats pirmas Liuciferis — Šviesos nešėjas — atsisakė tokį Dievą garbinti ir Jam tarnauti. Jį pasekė ir daugybė kitų angelų. Danguje įvyko sukilimas prieš Dievą. Prieš sukilėlius išėjo kovoti su savo pasekėjais Arkangelas Mykolas. Jo ginklas buvo šūkis „Kas kaip Dievas?“ Visi sukilėliai iš dangaus buvo ištremti. Kai mokiniai Kristui su džiaugsmu pasakojo, kad dėl Jo vardo demonai jiems yra paklusnūs, Viešpats jiems tarė: „Mačiau šėtoną, kaip žaibą krintantį iš dangaus“ (Lk. 10, 18). Dieviškoje kūrybos dramoje antroji po Kristaus svarbiausia asmenybė yra Jo Motina, Nekaltai Pradėtoji Mergele Marija.

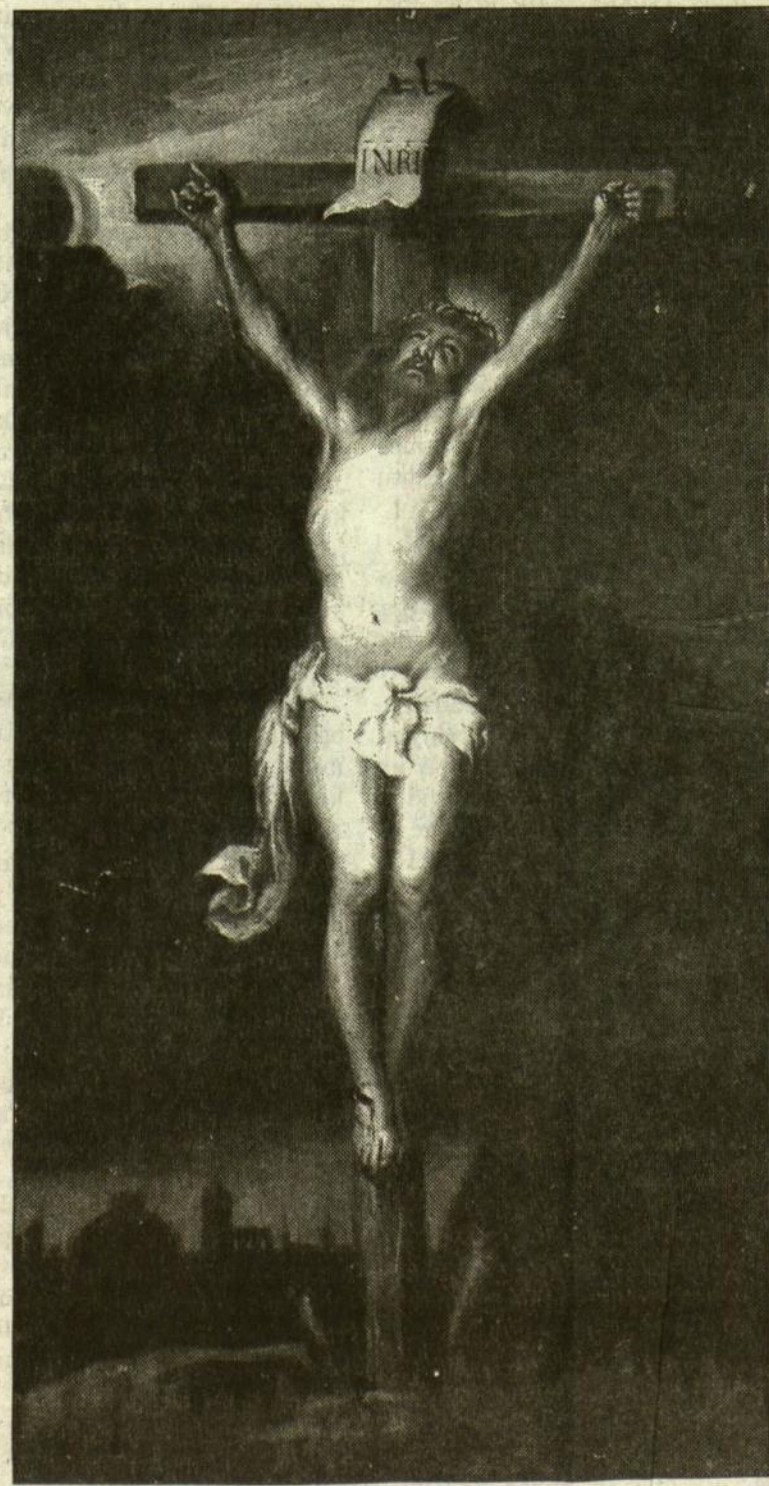
Tą visą Dievo ir Jo žmonių veikimą iš dangaus stebi angelai. Kai Viešpats Jėzus gimė Betliejuje visų apleistoje kuteleje dangaus angelai Jam garbės giesmę giedojo. Ištremtieji

iš dangaus piktieji angelai taip pat stebėjo Kristaus gyvenimą. Jų didieji priešai žemėje yra išikūnijęs Dievas Jėzus Kristus ir Jo Motina. Jų kova prieš Dievą vyksta šioje žemėje visą laiką. Jiem svarbu sunaikinti Dievybės Žmogų, dėl kurio jie buvo ištremti iš dangaus. Su jų įkvėpimu Erodas nutarė tik gimusį vaikėlį Jėzų nužudyti. Šėtonas, taip kaip ir Dievas, veikia šiame pasaulyje per žmones. Iš Evangelijų matome, kad Kristaus laikais Palestinoje buvo labai daug piktųjų dvasių apsestųjų. Kur Kristus buvo, ten buvo ne tik Jo sergėtojai angelai, bet ir piktosios dvasios, kurios visą laiką tykojo Jam pakenkti.

Šėtonas Viešpatį Jėzų gundė tyruose. Jis atėjo pas Jėzų kaip geras patarėjas. Kai Viešpats Jėzus atmetė visus patarimus, tada šėtonas pažadėjo Jam atiduoti visas pasaulio kralystes, jei Jėzus jį pagarbina. Jeigu Kristus buvo gundomas, tai yra gundomi ir Jo atpirktieji žmonės. Labiausiai piktosios dvasios veikė fariziejų, kunigų, Rašto žinovų, rabinų tarpe. Šėtonas juos visą laiką kiršino prieš Kristų. Jo tikslas buvo Kristų nužudyti. Po Kristaus iškilmingo įžengimo į Jeruzalę „aukštieji kunigai bei tautos seniūnai susirinko į rūmus vyriausiojo kunigo, kuris vadinosi Kajafas, ir nusprendė suimti Jėzų klasta ir nužudyti“ (Mt. 26, 3-4). Kristaus apaštalas Judas Iskarijotas buvo taip pat šėtono įtakoje. Jis nuėjo pas aukštuosius kunigus ir susitarė savo mokytoją jiems išduoti už trisdešimt sidabrinių.

Kristaus kančia

Tai buvo ketvirtadienis prieš Velykas. Tą vakarą buvo

Nukryžiuotasis. Medis, aliejus. Francisco Herrera El Mozo (jau nesnysis), g. 1612 Sevilijoje.

Kristus pas Pilotą. Aliejus, drobė. Nežinomas XVIII a. dailininkas.

sutarta suimti Kristų. Po velykinės vakariinės Viešpats Jėzus nuėjo su apaštalais į alvų darželį. Judas Iskarijotas, dar nebaigęs vakariinės, nuskubėjo pas samokslininkus suimti Kristų. Alvų daržė prasiėjo Jėzaus kancia. Dieviškomis akimis Jis matė visą savo kancią, mirties agoniją, Motinos Marijos kentėjimus. Jo siela buvo mirtinai nuliūdusi. Jis pradėjo krauju pragaituoti ir šaukėsi į savo dangiškąjį Tėvą: „Mano Tėve, jei tu esi, padėk man, kad Jėzus būtų mirtinai nuliūdusi. Jis persiplovė drabužius ir šaukė, kad Jėzus būtų mirtinai nuliūdusi. Jis persiplovė drabužius ir šaukė, kad Jėzus būtų mirtinai nuliūdusi. Jis persiplovė drabužius ir šaukė, kad Jėzus būtų mirtinai nuliūdusi.“

Judas Iskarijotas atėjo su dideliu būriu ginkluotų kalavijais ir vėzdais. Tai aukštųjų kunigų ir tautos seniūnų atsiųsti tarnai ir samokslininkai. Pabučiaivimu Judas jiems išdavė Viešpatį Jėzų. Tada visi mokiniai paliko Jėzų ir iš baimės pabėgo. Atvestas Jėzus pas vyriausią kunigą Ka-

jafą buvo teismo tarybos tardomas. Vyriausias kunigas Kajafas paklausė Jėzų, kad su priesaika gyvąjam Dievui Jis atsakytų, ar Jis yra Mesijas. Jėzus atsakė: „Taip yra, kaip sakai. Bet aš jums sakau: nuo šiol jūs matysite Žmogaus Sūnų, sėdintį Visagalio dešinėje ir ateinantį dangaus debesyse“ (Mt. 26, 64). Šitaip Jėzus paskelbė, kokia bus dieviškosios dramos pabaiga šioje žemėje. Vyriausias kunigas Kajafas pasipiktino. Jis persiplovė drabužius ir šaukė, kad Jėzus būtų mirtinai nuliūdusi. Jis persiplovė drabužius ir šaukė, kad Jėzus būtų mirtinai nuliūdusi. Jis persiplovė drabužius ir šaukė, kad Jėzus būtų mirtinai nuliūdusi.“

Kai išdavikas Judas patyrė, kad Jėzus pasmerktas mirčiai, susigraudinęs nunešė trisdešimt sidabrinių atgal aukštesiems kunigams ir seniūnams ir trenkė juos šventykloje ant grindų, šaukdamas: „Nusidėjau, išduodamas nekaltą kraują“ (Mt. 27, 4). Išbėgęs jis prasišlovė pro triukšmingą žmonių masę. Kristus buvo vedamas pas Pilotą. Kristus ir Judo žvilgsniai susitikė. Kristaus liūdnas žvilgsnis dar labiau pradėjo draskyti Judo sąžinę. Jis, piktosios dvasios apsestas, kaip šuo pasiutęs, nubėgo už Jeruzalės netoli nuo Golgotos kalno, radęs pirmą medį, pasikorė.

Pilotas apklausinėjo Jėzų ir pranešė miniai, kad jis Kristuje neranda jokios kaltės. Minia pradėjo dar labiau šaukti, kad Kristus vertas mirties. Sužinojęs Pilotas, kad Jėzus yra galilėjietis, pasiuntė Jį pas Eroda. Erodas Jėzų pradėjo visaip klausinėti, bet Jėzus jam neatsakė. O aukštieji kunigai ir Rašto aiškinčiai be paliovos Viešpatį kaltino. Įtūžęs Erodas Jėzų paminėjo ir išjuokė. Aprengęs Jį baltu drabužiu, grąžino atgal pas Pilotą. Šventės proga Pilotas paleisdavo vieną kalinį. Tuomet jis turėjo garsų kalinį, vardu Barabą. Taigi Pilotas paklausė minios, kurį paleisti, ar Jėzų, vadinamą Mesijų, ar Barabą. Minia pradėjo šaukti, kad Jėzų reikia prikryžiuoti. Pilotas nusiplovė rankas minios akivaizdoje ir tarė, kad jis nekaltas dėl šio teisių kraujo. O visi žmonės šaukė: „Jo kraujas tekrina ant mūsų ir mūsų vaikų!“ (Mt. 27, 25).

Mirtis ant kryžiaus

Kareiviai, nuplakdinę ir apvainikavę erškėčių vainiku, nusivedė Jėzų nukryžiuoti. Jie uždėjo Jėzui ant kaklo virvę,

ant kurios buvo prižiūta lenta su parašu „Jėzus Nazaretis Žydų Karalius“. Kryžiaus kelio procesija prasidėjo nuo Pretorijumo. Procesijai vadovavo šimtininkas Longinas. Kryžių nešti Viešpaties Jėzui apsunkino ta lenta ant kaklo ir erškėčių vainikas. Žydai nuolat akmenimis Jėzų mėtė. Netoli Jėzausėjo šventos moterys ir Viešpaties Motina Marija. Ji matė, kaip Jėzus vis suklumpa ir net kelis kartus pagriuvo. Longinas bijojo, kad Jėzus dar prieš Kalvarijos kalną gali numirti. Jis priverstė ukinkina kirenių Jėzaus kryžių užnešti ant Kalvarijos kalno. Marija prisitino prie Jėzaus, taip pat svyrūdoma ir verkdamą, norėdama Jį apkabinti. Viešpats Jėzus, daugiau pajutęs

nei kaip pamatęs arti savo Motiną, pradėjo šauktis Jos pagalbos: „Motinėle, Motinėle!“

Ant Kalvarijos kalno tuojuo prie kryžių atsirado keturi budeliai, rankose turėdami vinis, plaktukus, didelius kaip kūjai, ir virves. Jie įsakė pasmerktiesiems nusirengti. Jie numetė visiems trims skudurus strėnomis apsirišti. Marija nusiemė nuo galvos savo veliumą ir padavė Jonui nunešti Longinui, kad šis paduotų Viešpačiui Jėzui. Jėzus pažino, kad tai Jo Motinos veliumas, visas drėgnas nuo ašarų. Kai Jis apsiaršo strėnas, veliumas nuo kraujo pradėjo raudonuoti. Minia, pamatiusi Jėzaus sužalotą ir kraujuotą kūną, dar labiau pradėjo siautėti. Budeliai du pasmerktus plėšikus prižiūrė virvėmis prie kryžių. Plėšikai šaukė ir keikėsi, kaip įmanydami.

Jėzus labai ramiai atsigulė ant kryžiaus. Du budeliai su keliais prispaudė Viešpaties krūtinę, o kiti du rankas taikė prie kryžių padarytų skylių. Vienas jų, prispaudęs dešinę ranką prie skylių, trenkė su kūju į vinį. Viešpats Jėzus balsu suriko. Marija skausmingu balsu taip pat atsiliespė. Vinį kalimas skambėjo po Kalvarijos kalną. Bet Jėzus jau tylėjo, nes Jis stengėsi mazinti savo Motinos skausmą. Budeliai kryžių su prikaltu Jėzumi nuvilko per akmenuotą žemę prie duobės tarp dviejų latrų. Taikomas kryžius statyti į duobę, visas puses siūbavo. Pagaliau Viešpats Jėzus pakibo ant savo žaidų. Jis kentėjo pacias žiauriausias kančias per tris valandas, kokias tik šėtonas gali išgalvoti. „Jis mirė, bet ne mirė, o mirė“ (Nukelta į 3 psl.)

Atsiminkite!

(Atkelta iš 1 psl.) Prisimenant Kristaus prisikėlimą, kiekviena mūsų gyvenimo diena yra nauja proga investuoti mūsų energiją, investuoti laiką ir gabumus už teisingumą, vientisumą, žmonių gerovę ir taikingą sugyvenimą pasaulyje. Išlikti ištikimais tokiame pašaukimui, mums reikia motyvacijos, kuri lengvai neišsitemia. Prisiminkime, kad Kristus prisikėlė padaryti mus savo kasdieniniais bendradarbiais visokeriopai tarnybai Jo pasaulyje. Prisiminkime Kristaus prisikėlimą, kai mes užimame savo vietas Viešpaties surinkime, mūsų parapijose. Ar Velykos liktų Velykomis, jeigu tikintieji pasilikytų namuose ir privaciai giedotų „aleliujas“, arba gal visai jų negiedotų? Mes susirenkame švęsti Velykų šventės, nes tai Prisikėlusio valia. Bet mes buriamės ir kiekvieną sekmadienį pamaldoms, kada prisikėlusio Kristaus buvimas mūsų tarpe ir Jo žodis, ir Sakramentai mūsų sielą maitina. Jo Žodis ir Jo Dvasia jungia mus tikinčiųjų bendrystėje. Jo bendrystės pamatas yra meilė, ne prievarta. Tegul parapijos sergantieji mums primena Kristaus Bažnyčios esminį darbą, kada mes prisimename vieni kitus savo meile, malda ir tarpusavio parama.

Mes zinome, gal net per gerai, kad Kristaus surinkimas pasaulyje nėra tobulas. Jis susideda iš žmonių su visokiomis žmogiškomis silpnybėmis. Nepaisant to, yra stebuklas, kad Dievas veikia ir atlieka savo darbą per netobulus žmones: Jis išlaiko tikinčiųjų bendrystę, atleidžia jai, atnaujina

ją ir paskatina ją tarnybai tarpusavyje bei viešumoje. Prisiminkime Kristaus prisikėlimą, nes iš to Bažnyčia gyvena ir išgyja Jėgų savo misijai, nepaisant žmogiškų netobulumų.

Pagaliam prisimink Kristaus prisikėlimą savo asmeniškam gyvenimui. Mes turime natūralų susidomėjimą savo galutiniu gyvenimo likimu. Taip ir turi būti. Kada mes savo pasiekimais išskylame aukštai ir kada mūsų taurė sklidina, prisiminkime tada Kristaus prisikėlimą, kaip pagrindą mūsų palaimai. Tai mums suteikia tvirtumą ir pastovumą. Kada gyvenimas mus slegia ir grąsina sunkumais, netikra ateitis, ir tada prisiminkime Jėzaus prisikėlimą, kaip mūsų paguodą.

Galutinė ir svarbiausia Dievo dovana mums yra ta, kuria Jis padeda mums prisiminti, kad mūsų žemiškos kelionės gale mus laukia Jo šviesa ir Jo meilė, ne tamsa ir žlugimas. Taip pasitikėdami mūsų žemiškos kelionės gale, mes galime prisiminti prisikėlusį Kristų visados — ir mūsų kasdieniniame gyvenime, ir mūsų pasaulyje, ir Bažnyčioje. Tokiu prisiminimu gyvasis Kristus traukia mus artyn Savęs ir suteikia žadėtą atbaigimą visam.

Atsiveikindami mes dažnai linkime vienas kitam „Laikykis!“ Pasaulio audros gi yra per galingos, kad mes patys išsilaikytume savo jėgomis. Velykų geroji naujiena mus ragina: „Laikyk Kristaus prisikėlimą savo širdyje!“

Hansas Dumpys
Lietuvių evangelikų liuteronų vyskupas išeivijai

Tikroji meilė — gyvenimas kitiems

VIRGINIJA PAPLAUSKIENĖ

Danutė Augienė.

Pavasaris dosnus ne tik saulės spinduliais, pirmomis kvapniomis gėlėmis, valiūkiškais vėjais, sugrįžtančių paukščių dainomis, bet ir gražiais turtingais jubiliejais. Vienas tokių ir yra Danutės Lipičutės Augienės garbus jubiliejus.

Vaikų rašytoja, poetė, ilgametė žurnalo *Eglutė* darbininkė šiuo metu gyvena Bostone.

Norėčiau *Draugo* skaitytojams priminti Danutės Augienės nueitą kelią, kuris buvo sunkus ir ne rožėmis klotas... Gimė ji Bernotuose, Betygalos valsčiuje. Spalvingi vaikystės įspūdžiai ir dabar neblėsta širdyje. „Mano vaikystė prabėgo ant svajingų Dubysos krantų. Čia gėrėjaisi saulėlydziais, čia vėriau žemuoges ant smilgų, čia giraitėje rinkau baravykus ir raudonikius...“ Duryrį nerūpestingą vaikystę užsitrenkė mautel mirus. Netekus mamos, dėdė Maironis (Kotryna — jauniausia Maironio sesuo) nusivežė Danutę į Kauną. Gi-

liai atmintin įsirėžė gyvenimas dėdės namuose. Ji prisimena jo ir tetos Marcelės globą, meilę, šilumą. Ji augo rūpestingai prižiūrima, tvarkingai auklėjama. Visus Kotrynos vaikus (o jų buvo septyni), Maironis išleido į mokslus, visais rūpinosi, visus globojo. Vieni gyveno ilgiau, kiti trumpiau didinguose Maironio namuose. Štai ką prisimena Danutė: „Dėdė mums dalino savo širdies šilumą. Visą septynetą jis leido į mokslus: nuo vyriausiojo Mikalojaus iki mažesnio — pagranduko. Jis leido naudotis savo tuščiais kampe- liais, paprašęs seserį Marcelę imtis atsakingos, sunkios pareigos — mus maitinti, rengti, žiūrėti tvarkos, kėsti jaunatviškas išdaigas. Man buvo tik aštuonetas metų, kai atkelia- vau į dėdės namus. Jo padeda- ma, baigiau 'Aušros' mergaičių gimnaziją. Jis niekad menes nebarė. Jis buvo kantrus ir atlaidus, mylėjo mane...“ Savo dėdės namuose ji gaudavo ir pirmąsias bendravimo pamokas. Čia rinkdavosi įvai- rūs svečiai — valdžios vyrai, meno žmonės — aktoriai, dainininkai, dailininkai, poetai, rašytojai. Maironis niekad ne- išskirdavo ir giminaičių — so- dindavo už bendro vaišių sta- lo. Tai buvo puikios bendravi- mo pamokos, neužmiršamos akimirkos. Jis išmoko mylėti ir puoselėti gimtąją kalbą.

Jau gimnazijoje Danutė pra- dėjo kurti. Parašė vaidinimą, skirtą Vytauto Didžiojo jubi- liui. Jis buvo pastatytas ir turėjo pasisekimą. Tai paglos- tėjo jauną širdelę. Įstojo į Vy- tauto Didžiojo universitetą. Danutė prisimena su didžiau-

Marcelė Mačiulytė su giminaite Danute Lipičute.

siu malonumu metus, praleis- tus universitete. Ji klausė do- mias V. Krėvės, V. Mykoliaičio Putino, P. Skardžiaus ir kitų paskaitas. Dalyvavo „Šatrijos“ draugijos veikloje. Sėkmingai baigusi universitetą, gavo sti- pendiją tolimesnėms studi- joms į Sorbonos Fonetikos ins- titutą.

Paryžiuje ji ir sutiko savo gyvenimo draugą — Paulių Augustinavičių — Augių. Šis užsispyręs, atkaklus žemaitis buvo taip pat gavęs stipendiją ir studijavo dailę. Jaunieji pa- milo vienas kitą, o grįžę į Lie- tuvą, sumainė aukso žiedus. Lietuvoje abu mokytojavo. Li- kimas jiems buvo dosnus — susilaukė penketo vaikų — Rasa, Jurgis, Dziugas, Rūta, Sauliukas.

Deja, nerūpestingą gyvenimą nutraukė artėjanti antroji rusų okupacija. Rimta grėsmė buvo pakibusi virš jų šeimos. 1940 metais buvo išvežtas Danutės brolis Mikalojus Lipičius (finansų departamento direktorius), 1941 metais bir- želio 14 d. buvo išvežta į Si- birą sesers Elenos Lipičutės Babonienės visa šeima, o kar-

tu ir Maironio sesuo Pranciška. Taigi „raudonosios paukš- tės“ šešėlis buvo grėsmingai pakibęs virš Danutės šeimos. Pasirinkimas buvo menkas — arba būti ištremtiems į Sibiro platybes, arba palikus gimtąją žemę, bėgti į nežinią.

Motinos balsas ir instinktas gelbėti savo vaikus pakuzdėjo pasirinkti antrąjį variantą. Iš- vyko į Austriją. Abu menininkai neprarado pusiausvyros. Vyresnysis dalyvauja parodose, re- daguoja meno žurnalą *Mintis*, o Danutė kuria eilėraščius vaikams, rašinėja į *Žiburelį*. Visi kantriai laukė, kada gi galės patekti į laisvą šalį ir išsivaduoti nuo bolševikų persekiojimo baimės. Stovykloje Danutė teko patirti dar vieną skaudų praradimą — staiga mirė jaunėlis sūnelis Sauliukas. Tai buvo skaudus išgyv- nimas.

Vėliau sėkmingai pasiekė Ameriką. Čia gyvenimas nele- pino — teko daug dirbti sun- kius fizinius darbus. Patekus į svetimą šalį, reikėjo užsi- dirbti pragyvenimui ir būstui. Po visų sunkių darbų ji rado jėgų kurti. Ji sako — „Aš bijo-

jau, kad vaikai gali užmirti gimtąją kalbą, suamerikonėti. Tada ir pradėjau kurti pasaką po pasakos, eilėraščių, po eilė- raščių“. Ji beldėsi į vaikų šir- deles, keliavo į vaikų pasaulį. Ji sėjo jų širdelėse gėrio ir grožio grūdus. Atskiromis knygelėmis išėjo *Močiutės do- vanėlės* — *abėcėlė, Močiutės pasakos*, Lietuvoje išėjo knyga *Eilėraščiai*. O daugiausia eilė- raščių ir pasakų išspausdinta *Eglutėje, Drauge, Aiduose*. Jos vaidinimai vaikams pastatyti Čikagoje ir Lietuvoje.

Gyvenimas pradėjo išibėgėti — vaikai augo. Vyresnysis garsus menininkas, dalyvavo įvairiose parodose. Galima bu- vo lengviau atsikvėpti ir dau- giau rasti laiko kūrybai. Atro- dė, kad rūpestčiai eina į šoną. Bet gyvenimas ir vėl iškretė piktą pokštą. Staiga mirė my- limas vyras. Skaudus buvo iš- gyvenimas. Bet ir čia Danutė nepalūžo — reikėjo rūpintis vaikais, leisti į mokslus. Ji ži- nojo, kad turi rūpintis savo vyro Pauliaus kūrybos įamži- nimu. Jos dėka išleista stambi monografija *Paulius Augusti- navičius*. Savo poezijos knyge- lė taip pat iliustravo vyro gra- fikos darbais. Ji norėjo sugra- žinti jį į Lietuvą. Didele darbų kolekcija padovanojo Vilniaus Dailės muziejui. Išleistas Au- giaus iliustruotas *Pupų pasa- ka*, Salomėjos Bačinskaitės *Eglė žalčiui karalienė*, ruošia- masi išleisti *Žemaičių vestu- ves*. Išleisti ir grafikos atviri- kai. Danutė dažnai lankosi Lietuvoje. Ji, kaip ir vaikys- tėje, sugrįžta į dėdės namus, vedama kilnių tikslų. Čia iš- kūrusiam Maironio muziejui ji siunčia knygas, žurnalus. Remiantis jos atsiminimais, atkurti Maironio kambariai.

Išskridus vaikams iš šeimos lizdo, Danutė nusprendžia at- sisakyti didelio namo Mar- quette Parke, Čikagoje, ir pasi- renka askeetišką gyvenimą Putname, Nekaltai Pradėto-

sios Marijos seserų vienuoly- ne. Ilgus metus gyveno aske- tiškai, neleidama sau jokių prašmatnybių. Tuo tarpu siuntė siuntinius giminaičiams ir Lietuvą, neturintiems našlaiciams. Savo meilę ir rūpestį dalina visiems, pa- galbos prašantiems. Jos gyve- nimo tikslas — daryti gera ki- tiems.

Ji rašo: „Aš supratau, kad žmogus gali būti tikru žmo- gumu tik atiduodamas save ki- tiems. Aš supratau, kad tikro- ji meilė — tai gyvenimas ki- tiems. Kai mylime žmogų — mylime Dievą ir padvelkia į mus dangaus šiluma, o jei to artumo, tos šilumos yra maža, esame kalti mes patys. Esu menka, bet degu noru dalintis meile su kitais. Norėčiau, kad išmoktumėte pasidžiaugti

kiekviena gražiai praleista diena, kiekvienu laimingai sutiktu vakaru, kiekvienu ge- ru žmogumi mūsų kelyje. Rei- kia eiti į gyvenimą plačiai išs- kėstomis rankomis, kad galė- tum visus apglėbti ir priglaus- ti prie širdies. Visus blogus ir gerus — saulė šviečia vi- siems...“

Ir Danutė džiaugiasi kiek- viena smulkmena, kiekvienu geru darbu, kviesdama ir mus kartu džiaugtis. Balandžio pirmąją švęs savo gražią su- kaktį. Norėčiau, kad tą dieną ir ne tik, ją apgaubtų arti- mųjų meilė ir šiluma, kad nie- kad nestigtų dėmesio ir pa- guodos. O mūsų visų Lietuvo- je — yra kuklus žodžiai: „Ačiū, kad esate su mumis. Gražių kūrybinių pavasa- rių Jums“.

Danutė Lipičutė-Augienė nerūpestingos jaunystės laikais Kaune su broliais Stasiu (kairėje) ir Algirdu. Visus septynis sesers Ko- trynos vaikus (jų tarpe ir Danutę) dėdė Mačiulis-Maironis išleido į mokslus, visais rūpinosi ir globojo. Nuotr. Alvydo Urbano.

Dievo kūrybos drama

Atkelta iš 2 psl.

Ant Kalvarijos kalno įvyko šėtono ir jo pasekėjų kerštas Dievo Sūnui. Jie danguje sukli- mite prieš Dievą kovą pra- laimėjo, o čia žemėje, atrodo, kad jie prieš Dievą laimėjo. Aukštieji kunigai su Rašto žinovais ir seniūnais, šėtono sukurstytais prieš Dievo Sū- ną, irgi tikėjo, kad jiems pasi- sekė Jėzų sunaikinti. Praei- viai užgauliojo Jėzų, pakibusį ant kryžiaus ant savo žaizdų. Dar labiau tyčiojosi aukštieji kunigai su Rašto aiškintojais, kalbėdami: „Jis pasitikėjo Die- vu, tad teisvuodavo jį dabar, įeigu juo rūpinasi, nes jis yra sakęs: 'Aš Dievo Sūnus'. Taip pat jį plūdo ir kartu nukry- žiuoti plėšikai“ (Mt. 27, 43-44).

Prie Jėzaus kryžiaus stovėjo Viešpaties Motina, Marija Kloprienė, Marija Magdalietė ir Jonas, ištikimasis apašta- las. Prieš pat mirtį Viešpats Jėzus savo Motiną pavedė Jo- no priežiūrai, sakydamas, kad Ji yra jo Motina, o jis yra Jos sūnus. Iš dešinės nukryžiuota- sis latras susigraudino, kai iš kairės latras nesiliovė įzeidi- nėti Jėzų, nes gerasis latras pajuto, kad Jėzus nieko blogo nėra padaręs. Jis gailestio pa- gautas tarė: „Jėzau, prisimink mane, kai ateisi į savo kara- lystę“ (Lk. 23, 42). Jėzus jam atsakė: „Iš tiesų sakau tau, šiandien su manimi būsi ro- jųje“ (ibid.). Jėzus paskutinėje mirties agonijoje pažvelgė į verkiančią Motiną Mariją ir

dar kartą prabilo į savo dan- gišką Tėvą: „Mano Dieve, ma- no Dieve, kodėl mane aplai- dai?“ (Mt. 27-46). Marija, Jė- zaus Motina, iškėlusį rankas, bandydama tarsi Jėzų apglo- bi, iš liudėsio gelmių šaukėsi dangaus pagalbos: „Mano Sū- neli, Mieliausias Sūneli!“ O Jėzus galingu balsu sušuko: „Tėve, į Tavo rankas atiduodu savo dvasią“ (Lk. 23, 46). Ir su tais žodžiais Viešpats numirė.

Kristaus palaidojimas

Žydai prašė Piloto, kad nu- kryžiuotiesiems būtų sulaužyti blazdikauliai. Atėję karei- viai sulaužė blazdas abiemis nukryžiuotiems latrams. Vieš- pačiui Jėzui blazdų nelaužė, nes jie matė, kad Jėzus yra tikrai miręs. Bet šimtininkas Longinas ietimi perdūrė šoną. Iš šono ištekojo šiek tiek van- dens ir kraujo. Nikodemus ga- vo iš Piloto leidimą Viešpaties kūną nuimti nuo kryžiaus. Marija, verkdamas ir dejuoda- ma, sėdėjo prie kryžiaus. Ni- kodemas, Juozapas Arimatei- tis ir apaštalas Jonas, nuėmę nuo kryžiaus kūną, bandė jį padėti ant drobės prie kry- ziaus, bet galva ir rankos nu- svirusios su atvirom žaizdom grubią žemę siekė. Marija pra- šė, kad kūną ant Jos kelių padėtų. Ji ašaromis Viešpaties veidą laistė ir bučiavo. Čia išsipildė, ką per Vaikelio Jė- zaus paaaukojimą šventykloje Simeonas Marijai pranašavo:

„Štai šis skirtas daugelio Iz- raelyje nupuolimui ir atsikėli- mui. Jis bus prieštaraivimo ženklas, — ir tavo paties sielą pervers kalavijas, — kad būtų atskleistas daugelio širdžių mintys“ (Lk. 2, 34-35).

Golgotos pakalnėje buvo so- das ir Juozapo Arimateičio kapo rūšys, kuriame dar nie-

kas nebuvo laidotas. Nikode- mas atsinešė apie šimtą svarų miros ir alavijo mišinio. Juo- zapas ir Nikodemus suvyniojo Jėzaus kūną į drobules su kvepalais ir paguldė naujame kape. Ant rūšio angos jie už- rito didelį akmenį. Rytą, po dieną aukštieji kunigai ir fari- ziejai nuėjo pas Pilotą pa- prašyti, kad kareivių sargyba

Sopulingoji su erškėčių vainiku. Drobė, aliejus. Nežinomas XIX a. pabaigos dailininkas.

saugotų kapą iki trečios die- nos, kad Jėzaus kūno Jo moki- niai neišvogtų ir negalėtų žapas ir Nikodemus suvyniojo Jėzaus kūną į drobules su kvepalais ir paguldė naujame kape. Ant rūšio angos jie už- rito didelį akmenį. Rytą, po dieną aukštieji kunigai ir fari- ziejai nuėjo pas Pilotą pa- prašyti, kad kareivių sargyba

Kristus prisikėlęs iš numirusių

Dieviškoje dramoje su Kris- taus palaidojimu tarp Dievo ir Jo priešų įtampa didėja. Dievo priešai manė, kad jau jie savo pasiekė, kad Kristaus jau nėra pasaulyje. Bet Arkangelas Mykolas gali pakartoti: „Kas yra kaip Dievas? Kas gali nu- galėti visagalią Dievą?“ Kris- tus trečią dieną kėlės iš numi- rusių dieviškoje garbėje. Jis sunaikino mirties gelonį. Jis atidarė atpirktai žmonijai dangaus vartus į savo karalys- tę. Dievas savo kūrybą atnau- jino. Kristus yra gyvas mūsų pasaulyje ir danguje. Jis pir- miausia pasirodė savo Motinai Marijai dieviškoje garbėje. Koks buvo Marijos džiaugs- mas, išvydus savo mieliausią Sūnų Jo garbėje, niekas mums negalės apsaakyti.

Prisikėlęs iš numirusių Jė- zus aplankė savo draugus, ku- rie taip pat daug iškentėjo Jo kancios metu. Marija Magda- lietė su prisikėlusiu iš numi- rusių Viešpačiu susitiko, kai ji buvo nuejusi sekmadienį anksti rytą prie kapo su kve- palais. Viešpats Jėzus susitiko su Lozorium darže, praneš- damas jam, kad viskas yra at-

baigta. Jis pasakė, kad atėjęs jam už viską padėkoti ir pa- prašė tuojau pranešti drau- gams susirinkti paskutinės vakarienos salėje. Viešpats Jėzus apsireiškė Juozapui Arimateičiui ir Nikodemui, pasirodė ištikimiesiems pie- menims. Kelionėje į Emmaus prie dviejų mokinių prisijungė ir su jais valgė vakarienę ir aiškino, kodėl Jam reikėjo kentėti ir numirti. Prisikėlęs iš numirusių Viešpats Jėzus su apaštalais bendravo iki įžengimo į dangų. Jis juos mokė ir kartu valgė, kad paro- dytų, jog Jis gyvas ir tas pats jų mokytojas.

Dievo Motina Marija, apaš- talai, visi Kristaus draugai turėjo išgyventi nepaprastą džiaugsmą, išgirdę ir pamatę, kad mylimasis Marijos Sūnus Jėzus Kristus yra gyvas ir yra dieviškoje garbėje. Jų Velykos buvo nepaprasto džiaugsmo šventė. Ir mūsų Velykos yra džiaugsmo šventė tiems, kurie myli Dievą. Didįjį Šeštadienį, šventinant velykinę žvakę, diakonas arba kunigas gieda: „Adomo nuodėmė iš tikro buvo prasminga, nes Kristaus mir- tis ją išdildė! Tikrai laiminga kalte, kuri susilaukė tokio didžio Atpirkėjo!“ Iš čia ir iš Dievo gailestingumo gaunamų malonių susidaro išpušis, kurie Dievas nutarė įsikūnyti po to, kai Adomas nusidėjo. Tarsi be Adomo nuodėmės nebūtų buvę įsikūnijimo. Įsikūnijimo pas- lapties nutarimas įvyko Dievo amžinybėje. Kaip Dievas yra amžinas, taip ir Jo įsikūnijimo nutarimas yra amžinas. Ką prieš mūsų pasaulio sukūrimą Dievas veikė, mes nežinome.

Bet mūsų pasaulis yra sukur- tas, kad Dievas jame įsikūny- tų. Viskas, kas yra atsiradę mūsų pasaulyje ir kas įvyksta yra suderinta su įsikūnijimo paslaptimi.

Visagaliame Dievui nieko vi- soje Jo amžinybėje netrūksta. Jis yra Švč. Trejybės buities pilnybė. Ko jam pritrūko, tai patirties, ką reiškia kentėti ir ką reiškia numirti. Ką Vieš- pats Jėzus pradėjo aiškinti savo mokiniams, kad Jam reikės daug iškentėti, kad bus nužudytas, Petras, pasivadi- nęs Jį į šalį, pradėjo drausti: „Niekų gyvu, Viešpatie, tau neturi taip atsitikti“. O Jėzus jį išbarė: „Eik šalin, šėtone! Tu man papiktinimas, nes mąstai ne Dievo, bet žmonių mintimis“ (Mt. 16, 22-23). Ku- nigai per Šv. Mišias prieš kon- sekraciją kalba, Kristų žmo- nės pristatydami. „Kai savo noru turėjo būti kanciai išduo- tas“. Atseit Jis galėjo apsigin- ti, bet savo noru laisvai pasi- davė kanciai ir mirtčiai. Šitai ir yra noras patirti, kas yra bloga, kas yra kancija.

Su Kristumi Švč. Trejybė, Dievo buities pilnatvė, gavo ko neturėjo savo amžinybėje. Da- bar Švč. Trejybėje yra Dievo Sūnus Jėzus Kristus su pen- kiomis žaizdomis, kancios ir mirties ženklais. Dabar Die- vas turi Motiną, kuri yra visos Dievo kūrybos žiedas danguje. Dievo kūrybos dramoje ir mes einame į amžinybę, kur reikia tos paties patirties, kokią turi pats Viešpats Jėzus. „Aš ma- nau, jog šio laiko kentėjimai negali lygintis su būsimąja garbe, kuri mumyse bus ap- reikšta“ (Rom. 8, 18).

